

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg er glad for hr. Holger K. Niensens bekræftelse af, at SF er tilhænger af et passivt dansk euromedlemsskab.

Hr. Holger K. Nielsen taler meget om demokrati. Synes hr. Holger K. Nielsen ikke, det er et demokratisk problem for Danmark og danskerne, hvis vi ikke har indflydelse på sådan nogle kerneområder som vores egen penge- og rentepolitik? Så er de flige med lidt minimumsstandarder på lidt grønne afgifter og sådan noget ude i peanutsafdelingen ved siden af.

Jeg vil også godt spørge hr. Holger K. Nielsen: Er det ikke en meget god byttehandel, at vi opgiver retten til at devaluere, mod at alle de andre lande, foreløbig 12 lande, lover ikke at ville devaluere i forhold til os, altså kort sagt falde os i ryggen? Det er et bytteforhold 1:12, og det bytteforhold vil stige. Det er da sådan set et meget godt bytte ud af værktøjskassen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg skylder et svar til hr. Flemming Kofod Svendsen og kan samtidig svare fru Lene Espersen, som var inde på noget af det samme. Det, der blev spurgt om, er: Hvad er vores vision? Vil vi bare være passive medlemmer?

Nej, nej, nej, nej. Når det drejer sig om en række vigtige områder som miljø og som en sikkerhedspolitik, hvor vi jo for nylig foreslog, at man endelig skulle tage sig sammen og formulere sig i forhold til det amerikanske NMD-projekt, når det drejer sig om en række områder, som er vigtige for det internationale samarbejde, så er vi tilhængere af, at Danmark skal være AAAA-medlemmer – fire A'er, det er virkelig meget. Der er vi tilhængere.

Vi er også tilhængere af, som det er blevet sagt, at der skal være mulighed for en mindstesats for selskabsskatter, fordi det er uholdbart, at man kan konkurrere på lav selskabsskat. Det er vi enige i.

Så det er ikke udtryk for, at vi skal være passive, men vi har en vision om, at man på den ene side skal kunne have den aktive politik på de centrale, vigtige områder for et land og på den anden side stå uden for et projekt, som vi ikke tror på, som fører i den forkerte retning, som ikke giver det Europa, vi vil have. Hvorfor skal vi det? Fordi det netop kan bruges som et eksempel på at få nogle andre udviklingsmulig-

heder. Hvis vi siger nej, vil vi ikke være alene udenfor. Stort set alle eksperter er enige om, at Sverige vil følge med, og Storbritannien vil også stå udenfor.

Jeg tror, det er vigtigt, når vi tænker det fremtidige Europa, at vi ser lidt bort fra, at det kun er det nuværende EU, det handler om. Hvis vi skal tænke i hele Europa, må vi have alle Europas forskelligheder med ind i tankegangen, og derfor må vi se ud over den teori fra 1950'erne, hvor alt skulle puttes ned i den samme tønde, hvor alt skulle harmoniseres ned på den samme måde. Den holder ikke længere. Og man er også nødt til at kunne acceptere, at befolkningen hos os ikke vil gå så langt, som befolkningen i f.eks. Spanien vil.

Jeg synes, det sådan set er reelt nok, at der er nogle forskellige håb med hensyn til, hvordan Europa skal udvikle sig, i de forskellige lande. Derfor støttede vi også i det nationale kompromis, at der ikke skulle blokeres for, at de andre går videre, hvis der er et demokratisk flertal for det. Jo, men så vil de også acceptere, at der hos os, i vores landes befolkninger, ikke er flertal for denne her meget vidtgående integration. Det er for os et meget, meget vigtigt perspektiv, en vigtig vision i det nej, vi slås for den 28. september 2000.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Holger K. Nielsen har nu gjort sig til fadder for et nyt begreb, nemlig en aflusningstraktat, altså en traktat for Det Europæiske Fællesskab, hvor man piller alt det ud, som ikke er grænseoverskridende. Jeg kunne forstå på hr. Holger K. Nielsen, at det var det, der var visionen, at EU kun skal beskæftige sig med det, der er grænseoverskridende.

Mit næste spørgsmål er så: Hvad er det, der ikke er grænseoverskridende? Det er da i hvert fald ikke økonomi, som vi taler om i forbindelse med euroen. Det er i hvert fald ikke rentepolitikken i Europa, der ikke er grænseoverskridende.

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen: Hvad er det for områder, EU så ikke skal beskæftige sig med?

Sandheden er vel, at man sender det signal ud, at man siger til sine vælgere: Ikke mere union, kun det grænseoverskridende. Men så hvisker man samtidig ud af mundvigen: Stort set alting er i øvrigt grænseoverskridende.